

λησιάζει και να διαπραγματευθεί μαζί τους. Η συζήτηση έπηρεαζε δραματικά χαρακτήρα. Ο Έλληνας διαπραγματευτής έδωσε στον αρχηγό της συμμορίας 'Αρβανιτάκη ότι η 'Ελληνική Κυβέρνησις δεν μπορούσε να τους δώσει άμνηστεια, γιατί δεν το επέτρεπε το Σύνταγμα της 'Ελλάδος.

— Πώς τίκανε το Σύνταγμα; ρώτησε ο λήσταρχος.
 — Το 'Εθνος! απάντησε ο συνταγματάρχης.
 — Δουπόν, εκρίνος που κάνει ένα πράγμα, μπορεί και να το χαλάσει. 'Ας μαζευτεί μια 'Εθνοσυνέλευσις ν' αλλάξει το Σύνταγμα.
 » Στην απροσδόκητη αυτή απάντησι, ο συνταγματάρχης έμεινε άποδοκιμασμένος... Τέλος όταν μπόρεσε να μιλήσει, ειπε:
 — Ο βασιλεύς έχει το δικαίωμα να σας δώσει χάρι. 'Αλλά πρέπει να προσέλθετε πρώτα να δικασθείτε.
 — 'Ε, κάνετε εδώ, στον 'Αρσάκη, ένα δικαστήριο να μ'ας δικάσει. 'Αρσάκη να μ'ας δώσει όμως ή χάρι, θα κρατούμε για ένεννυρο τους αιχμαλώτους, που μ'ας έστειλε ο Θεός! απάντησε ο λήσταρχος.

» Η απάντησι αυτή—συνεχίζει ο 'Ιταλός ανταποκριτής—είνε χαρακτηριστική. Οι 'Ελληνες λησιαι έινε ειλαδοίτατοι. Κατά το διάστημα των διαπραγματεύσεων, μιά Κυριακή, έπληξαν στην εκκλησία με τους αιχμαλώτους. 'Επίσης και οι δικαί μας λησιαι (αί 'Ιταλοί) των μεσημβρινών επαρχιών, έινε πολύ θεσσοί. Πολλοί φέρουσε μαζί τους μιά αγιασμένη όστια, με την πεποίθησι ότι αυτή τους προσφύλαττει από τις σφαίρες. Πολλοί άτ' α'ιτούς δεν θα έδικολογούσαντο να... φάνε έναν έχθρο τους ψήφου, κατά όμως την Παράκλησι του... η-στεινόν το κράς!...

» Μετά την άνωτέρω άναφερομένη συζήτησι, ο συνταγματάρχης τεταγμένη άναγκάστηκε να φύγει, χωρίς να πεισθεί τους λησιαι. Στο μεταξύ ο στρατηγός Τσοβόλης έξεστράτευσε εναντίον των με ισχυρό Σωμα. Μόλις είδαν ότι εκκλιώθησαν, οι λησιαι έσοκόησαν τους αιχμαλώτους και έπειτα έπολιέησαν με άτελεισι και έπεσαν και αυτοί νεκροί b

Τά τραγικά αυτά γεγονότα, τα όποια έντενης γράψαμε άλλοτε στο «Μπουκέτο», κατετάραξαν την κοινή γνώμη στην 'Αγγλία. Η έφημερίς έδημοσίευσε σφοδρότατα άρθρα εναντίον της 'Ελλάδος... Στη Βουλή των Λόρδων, οι συγγενείς των θύματων, μαρφοροφωμένη, έξήτησαν με κλάματα έκδικησι...

Ο βασιλεύς Γεώργιος Α', φοβερά λυπημένος και άγανακτισμένος, δέταξε να εκτεθούν σε μιά πλατεία των 'Αθηνών τα κεφάλια των λησιών x' έφροντισε να γίνει μεγαλοπρεπής ή κηδεία των θύματων. Ο προεδρεύων Ζωήσις έπεσκέφθη τη χήρα του διαηγούου Δούδ και της έδωσε 1000 λίρες για τά έξοδα του ταφιδίου της... 'Ελέγετο, τέλος, ότι θα έγένετο κατάληψι των 'Αθηνών από 'Αγγλικά στρατεύματα.

Κι όμως ή λησιαιά δεν έινε κάτι κανονικό και άσυνήθιστο για την 'Ελλάδα, συνεχίζει ο 'Ιταλός ανταποκριτής. Πρό του λόρδου Μονκάλστερ και των δυστηχισμένων συντρόφων του, και άλλοι 'Αγγλοι περιηγητάί έληστεύθησαν εν 'Ελλάδι, όπως και στίς δικές μας μεσημβρινές επαρχίες. 'Αλλά τη φορά αυτή τα θύματα άνήξαν στην άριστοκρατία. 'Αν άντι των δύο 'Αγγλων πατριών έκομιατιζόντο από τους 'Ελληνες λησιαι πρόσωπα μικροτέρας άξιας, οι 'Αγγλοι δεν θα έκαναν τόσο θόρυβο!...

» Η λησιαια και ή λησιαιά έινε χροόνες άρρώστειες στην 'Ελλάδα... Στά περιχώρια της 'Αττικής ο λησιαιά έινε σχεδόν βασιλεύς... Οι κτηματίαι πληρώνουν στους λησιαι όμορο ύποπτελίας. Ο ίδιος ο βασιλεύς Γεώργιος, όταν βγη από ξέω από την προστασία του, δεν έινε πάντοτε άσφαλής. Δηγοίνονται μάλιστα ένα ανέκδοτο, που νομίζει κανείς πως έινε παμένο από κανένα μυθιστόρημα του Κάρολο ή του Προτί: Πρό λίγου καιρού, ο βασιλεύς της 'Ελλάδος, κνηγώντασι σ' ένα δάσο του Κιθαρώδους—του ίερού των Μουσών—έπερικλυθή και σιμαλωτισθή από μιά ληστρική συμμορία, που είχε η' άρχηγό της μιά γυναίκα!... Η λησταρχίνα άρπαξε το άλογο του νεαρού βασιλέως άπο το χαλινάρι και τον άνάγκασε να κατεβή... Ο βασιλεύς Γεώργιος ύπνηκουσε. Η όφρα λησταρχίνα του έβασε τότε ένα φίλημα στο μέτωπο και τον άφησε έλευθερο b

Ο 'Ιταλός ανταποκριτής προσέβατει μερικά άκόμη χαρακτηριστικά του φελληνικού πνεύματος που έπικρατούσε τότε στην 'Ιταλία και τα έγραψε με συμπαιθείς ένδηλώσει για την 'Ελλάδα, που

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΟΥΑΤ'ΑΔ ΚΑΙ ΤΟ «ΘΑΥΜΑ»

» Ως γνωστόν ο 'Οσκάρ Ουάιλντ, μετά την αποφυλάκισι του, είχε πάει στο Παρίσι. 'Εκει μιά μέρα καθότανε με δυο γνωστούς του στην ταράτσα ενός μεγάλου καμινειού, άκριβώς άπέναντι από την 'Οπερα. Η ημέρα ήταν ήλιόλιωτη και ο δρόμος κάτω γεμάτος, όπως πάντοτε, από κόσμο. Ο Ουάιλντ ό όποιος κατά τά χρόνια έκείνη, έλειπε από την αποφυλάκισι του, είχε πείσει σ' ένα βαθύ μυστικισμό, δηγοίνανε στους φίλους του μυστικοπαθείς και άλόγοτες ιστορίες.

» Έξαινα δίκαιωρε την άφηγησι του και εσηκόθηκε όρθιος. Οι άλλοι εσηκόθησαν κι αυτοί άμέσως. Στά μάτια και των τριών ήσαν ζωγραφισμένη ή κατάληψις. 'Αμέσως όμως το ίδιο συνέβη και με όλους τους άλλους θεαμούς του καμινειού. Όλοι εσηκόθησαν και εκύταξαν με κατάληψι στην ομίανό, έπάνω από τις στέγες των σπιτιών. Μερικές γυναίκες άρχισαν μάλιστα να σταυροκοπούνται. Τί συνέβαινε; Κάτι άπίστευτο!... 'Επάνω από την Πλατεία της 'Οπερας διεκρινετο καθαρά ένας ολόγυριστος άγγελος, που ήταν τριετις φορές μεγαλύτερος από άνθρωπο:

— Θάυμα! θηθύρισε ο Ουάιλντ κατάπληκτος.

Το «θάυμα» όμως αυτό ήταν άπλούστατα ένα φυσικό φαινόμενο. 'Επειδή από όλιγής ώρας είχαν καταβρέξει την πλατεία, είχε σηκωθεί έτσι ένα σύννεφο ολόκληρο σκόνισι από την άσφαλτο. Είνε γνωστόν ότι έπάνω από τη μετόπι της 'Οπερας του Παρισιού ύπάρχει το άγαλμα του 'Απόλλωνος. Η άκτινες λαλιών του ήλιου, που ήσαν κατάχρυσες την ώρα εκείνη και έπεφταν λυθά, εθαθερίτιζαν το άγαλμα του θεού της Μουσικής στην άωρομένη και χρυσωμένη σκόνη. Επαρκείτο δηλαδή για ένα πολύ γνωστό φυσικό φαινόμενο, το όποιο στη Φυσική ονομάζεται έννομις του Πέπερ.

Ο Ουάιλντ όμως δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να πιστέη στην «επιή» αυτή έξηγησι που του έδωσαν. 'Επέμεινε μέχρι τέλους ότι είχε ιδή ένα μεγάλο θάμα, μιά άποκάλυψη. Είνε δέ γνωστόν ότι ο 'Αγγλος συγγραφέας έσπρωχνε στα τελευταία χρόνια της ζωής του τη μυστικοπάθειά του μέχρι του παραλόγιου...

ΑΝΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΜΑΡΙΑ

Ήταν δροσιστή άνοιξη, λουλούδια πε-
 (ρισσά)
 χάρη, εθαθερίτιζονταν μέσ' στα νερά
 (τά κρη.

Με τη χάρησ ατελειώτες κι' όνειράτα χουσι
 την είδα τη Μαρία!

Το καλοκαίρι έπρόβαλε: ολόθερη άντηλιά
 λαμπρόποσε κι' έφεγγε μέσ' στα νερά τα κρη.
 Σιμά στην άνθοστόλιστη Λευκή τριανταφυλιά
 μ' άγάθησι ή Μαρία.

Σάν ήθεο το φθινόπωρο κλαψάρισε κι' όχρσ.
 έθδωσαν άτ' τη βροχή και τά νερά τα κρη.
 Τ' άγέρι μέσα στα κλαδιά έφύσησε ψυχρό
 κι' άρόφωτισε ή Μαρία.

Ήθεο χειμώνας ύστερα μ' άργιολή θωριά
 x' επέλαγασαν στην όρη του και τά νερά τα κρη.
 Τους κάρπουσι εσαβάνωσε, το χιόνι του βροχή
 και πέθανε ή Μαρία...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

έννοιωσε κατάκαρδα μιά τέτοια συμφορά.

ΣΗΜ. «ΜΙΟΥΚΕΤΟΥ»: Στο προσεχές φύλλο θα δημοσιευ-
 θή και ή 3η εικ. ν. ή σχετική με την λησιαιά τ' ο Δήλεισι. Η 3η
 αυτή εικόν παριστανει την σφαγή των άνωχών αιχμαλώτων άπ'
 τους λησιαι, τη στιγμή άκριβώς
 που προσγγίζει ή :ερικλυσάσα
 αυτούς στρατιωτική δύναμις, ύπό
 τον στρατηγό Τσετς.

Εκ των άνω προς τά κάτω :
 Γκιονάκις, Κορμόβας, Κατοραχιάς, 'Αρβανιτής
 Σιαφάνης, Ζωμάς και Φιριάνης.